

DE STER

No. 3 MAART 1963

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Visserijhaven

63ste JAARGANG

Nr 3

INHOUD:	Blz.
Conferentiesprokkels	67
Geestelijke leiders van ons volk	73
Eenzaam maar niet alleen	75
Een gevangene getroost	77
. Waarom ik ?	79
Wat ik mijn Hemelse Vader toen beloofde	81
Toespraak van de president der Ned. Zen- ding Don von Slooten	82
Ouderlingen diner Hollandse Ring	84
Kent ge uw Evangelie?	86
Voorzichtigheid met interkerkelijke organi- saties en tijdschriften!	90
Gebeurtenissen in de Zending	92

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelzan 54 Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

Administratie: Amersfoortsestraatweg 214, Huizen N.H.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR

GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADRUK VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Conferentiesprokkels

(gedeelten uit toespraken, gehouden door de Algemene Autoriteiten tijdens de grote halfjaarlijkse Conferentie te Salt Lake City in oktober 1962)

Het Evangelie en de mens

„ . . . In alle eeuwen hebben de mensen de neiging gehad de persoonlijkheid van anderen te negeren, hun het recht te ontzeggen zich te ontwikkelen.

De waarde die aan de mens wordt toegekend is een maatstaf waarmee wij de rechtmatigheid of onrechtmatigheid van een politiek of beginsel kunnen meten, hetzij in regering, hetzij in zaken, hetzij in maatschappelijke omgang.

De theorieën en ideologieën die sinds de laatste halve eeuw opgeld doen, zijn gevaarlijker dan alles wat de mensheid ooit tevoren heeft bedreigd. Dit huidige wereldconflict, dat verstand en hart beroert, wordt door een vooraanstaand staatsman van ons land als volgt onder woorden gebracht:

„Aan de ene zijde staan zij die, gelovende in de waarde en waardigheid van de mens, zijn recht voorstaan om de vrijheid te hebben zijn volledige bestemming te bereiken: geestelijk, intellectueel en materieel. Aan de andere zijde staan zij, die met verachting en ontkenning van de persoonlijke waarde, hem aan de wil van een autoritaire staat, de voorschriften van een harde ideologie en de meedogenloze discipline van een partijapparaat onderwerpen”

De tyrannie staat op het standpunt dat menselijke wezens ongeneeslijk zelfzuchtig zijn en zich deswege niet zelf kunnen regeren. Deze opvatting is regelrecht in strijd met de verklaring van de Profeet Joseph Smith, dat de mensen juiste beginselen moeten worden geleerd, waarna zij zichzelf dienen te regeren. De dictatuur beweert evenwel dat de mensen door een mens of een groep van mensen behoort te worden geregeerd, die de macht aan zich trekt door revolutie of wederrechtelijke bloedvergieten. Bovendien wordt gezegd, dat de mensen geen waarborgen of rechten hebben en dat het regiem alleen bestaat om aan de plannen en grillen van de heersende tyran te voldoen

De 12de juni 1955 zeide Sir Percy Spender, ambassadeur voor Australië in de Verenigde Staten, het volgende:

„In deze tijd ligt de vrijheid - politiek, economische en individueel - vernietigd of is op het punt te worden vernietigd over grote delen van de wereld. En zij is vernietigd of zal worden vernietigd in naam van de vrijheid. Een grote worsteling om de geest van de mens is thans gaande

- een worsteling, waarvan ik hoop dat gij van ganser harte aan deel wilt nemen. In deze worsteling wordt de waarheid geweld aangedaan door hen, die niet de minste achting hebben voor waarheid. Alle woorden, die voor ons zo veel betekenis hebben - zoals Vrijheid, Democratie, worden door hun vijanden te grabbel gegooid. Een meedogenloze strijd wordt tegen de Christelijke levenswijze, tegen politieke vrijheid en persoonlijke vrijheid gevoerd en dat in naam van de Vrijheid. Zwart wordt Wit, Tyrannie wordt Vrijheid, de Slavenstaat wordt als Democratie voorgesteld. *Dit is de dodelijke uitdaging van het communisme.* En in deze uitdaging helpen zij, die de nadruk leggen op de mens als een economisch wezen - en er zijn er velen in ieder zogenaamd vrij land die juist datgene doen - aan en verhaasten de vernietiging van de politieke instellingen, waarop onze vrije maatschappij rust en werken mee aan de doelstellingen van het Internationale Communisme, of zij dat nu weten of niet. Het zijn die mensen, die de mens in wetenschappelijke en chemische termen verklaren, als een voortbrengsel van omstandigheden, zij die de menselijke wezens behandelen als even zo vele „lichamen” en hun geestelijk en persoonlijke bestaan loochenen.

Jezus daarentegen zocht het welzijn van de mens; en de mensen, bijeengebracht en arbeidende voor het onderling welzijn van het geheel, in overeenstemming met de beginselen van het Evangelie, vormen het Koninkrijk Gods. . . .”

President David O. McKay

Gehoorzaam het Evangelie van God

„Want het is de tijd dat het oordeel beginne van het huis Gods; en indien het eerst van ons begint, welk zal het einde zijn dergenen die het evangelie Gods ongehoorzaam zijn?” (1 Petrus 4 : 17)

Petrus noemt dus de Kerk het huis Gods en rangschikt de bewoners van dit huis onder hen die het evangelie van God gehoorzamen, hetwelk is het evangelie van Christus.

In deze profetische verklaring schuilt niet de minste dubbelzinnigheid. „Gehoorzaam het evangelie van God” moet ons devies zijn. Er is geen andere werkelijke benadering voor de vervulling van 's-levens hoogste doel. Het schenkt voldoening te weten dat wij niet doelloos door het leven hoeven te zwerven, onveilig, onzeker, twyfelmoedig, vreesachtig. Ons is een bepaald plan gegeven. Dat behoeven wij maar te begrijpen, aan te nemen en te gehoorzamen. Dan hebben wij meteen vrede en veiligheid in Gods huis. . . .

Het evangelie is eenvoudig, ondubbelzinnig en begrijpelijk voor allen die het willen kennen. Het is natuurlijk, redelijk en aangenaam en leidt tot onafhankelijkheid, vrede, geluk en veiligheid. Het wordt gewaardeerd door allen die het aannemen en hun leven er naar richten. Zijn

zegeningen voor de getrouwen zijn talrijk en duidelijk. Evenals voor het verwerven van iets dat de moeite waard is, is ook hier doelbewuste inspanning nodig. Het is anders dan het verkrijgen van aardse, vergankelijke dingen. Die komen en gaan; de genieting daarvan is tijdelijk en oppervlakkig. De zegeningen van geloof en gehoorzaamheid zijn altijddurend. De voortbrengselen van de geest zijn kostbaar. Met de zegeningen van gehoorzaamheid leven wij dichter bij God en onze naaste en hebben meer waardering voor ons aards bezit.

Petrus zegt ons: „Door welke ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij door dezelve de goddelijke natuur deelachtig zoudt worden, nadat gij ontvloden zijt het verderf dat in de wereld is door de begeerlijkheid”. (2 Pet. 1 : 4) Onze gehoorzaamheid aan het evangelie brengt dus hier en nu zegeningen. Wij behoeven niet te wachten op de eeuwige zegeningen die wij in de onsterfelijkheid zullen ontvangen om onze gehoorzaamheid aan de beginselen van het evangelie in dit leven te rechtvaardigen. Wij kunnen vanaf het begin van onze bekering tijdens de rest van ons getrouwe leven geleidelijk de goddelijke natuur deelachtig worden. God laat ons nooit in twijfel omtrent zijn nabijheid zolang wij standvastig in het geloof blijven. De prijs die wij voor gehoorzaamheid aan de wetten van het evangelie betalen zinkt in 't niet bij hetgeen wij er voor ontvangen.

... Wij vernemen tegenwoordig van alle kanten dat wij alleen maar behoeven te belijden dat Jezus de Christus is om zalig te worden. Maar wij moeten Christus kennen om deel te worden van zijn huisgezin en om ons op de dag des oordeels voor te bereiden. De leden van een huisgezin kennen over 't algemeen het hoofd van het gezin. Wij kunnen God niet leren kennen wanneer wij alleen uit genade zalig worden. Gods genade is zeer belangrijk voor onze verlossing van zonden. Zijn Zoenoffer is de basis van onze zaligmaking, onze verlossing van zowel de val van Adam als van onze persoonlijke overtredingen. Het is door zijn leven en lijden, zijn kruisiging en opstanding dat wij de zegeningen van zijn Offer ontvangen. Hij volbracht voor ons een taak, die wij niet voor onszelf konden volbrengen. Alle mensen zijn hierdoor zeker van hun opstanding uit de doden. Onze opstanding voert ons naar Gods rechterstoel. Johannes de Openbaarder zegt ons: „En ik zag de doden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend, en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de doden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hunne werken”. (Openbaring 20 : 12) Wanneer het evangelie wordt nageleefd, brengt het ons vergeving van zonden in dit aardse leven. Wij moeten voor onszelf handelen en kunnen van niemand anders afhangen of op iemand vertrouwen om vergeving van onze eigen fouten te verkrijgen”.

President Henry D. Moyle

Het zoeken naar waarheid

„...Laat ons de woorden van de Heiland lezen, die wij in het achtste hoofdstuk van het evangelie van Johannes vinden: „Indien gij lieden in mijn woord blijft, zoo zijt gij waarlijk mijne discipelen, en zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken”, (Joh. 8 : 31-32) En verder in het 17de hoofdstuk: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus dien Gij gezonden hebt”. (Joh. 17 : 3)

De eerst aangehaalde tekst is een belofte dat als wij in zijn woord blijven, wij de waarheid zullen kennen en vrij worden. De tweede dat God kennen het eeuwige leven is. Elk van deze teksten vereist een eeuwig vorsen, want het verwerven van een volledige kennis van de waarheid, of van God, is een oneindige onderneming.

In deze conferentie is herhaalde malen gezegd dat wij in een gevaarlijke tijd leven - in een zeer betekenisvolle periode in de geschiedenis van het menselijk ras. Dit wordt door de beste geleerden in de gehele wereld bevestigd, als zij de evoluties, revoluties en hervormingen van het verleden overzien. Overal komen beschaafde mensen tot het besef van de groter wordende ingewikkeldheid van onze beschaving en van de wonderbare vooruitgang en verbetering op het terrein van vervoer- en communicatiemiddelen, niet alleen op internationale maar ook op interplanetaire basis. Deze kennis doet ons van deze tijd en prestaties spreken als van „buiten deze wereld”, een uitdrukking die bijna letterlijk wordt. Temidden van de snelle en weergaloze vooruitgang in menige tak van wetenschap vragen wij u: „is het niet redelijk enige nieuwe werkdadigheid, te verwachten, nieuwe gedachten, nieuwe openbaringen op het belangrijkste terrein van het menselijk leven, dat van de geest?

„De wereld is te gevaarlijk voor iets buiten de waarheid en te klein voor iets anders dan broederschap”. Er moet maatschappelijke, morele en geestelijke solidariteit zijn in een wereld die elk ogenblik gevaar loopt door atoombommen en radioactieve „fallout” vernietigd te worden.

Vele mensen, waaronder ook studenten en geleerden, zijn zich niet bewust van het feit, dat ook op het terrein van de theologie en de godsdienst andere gedachten zich baan hebben gebroken. De gevolgen daarvan zijn zelfs groter, want dit terrein omvat alle andere gebieden van activiteit.

Het belangrijkste aspect van 's mensen zoeken naar waarheid is zijn voortdurend pogen zichzelf en zijn betrekking tot het heelal dat hem omringt te verklaren, om de oorzaak van verschijnselen in het leven te vinden.

De vragen „vanwaar”, „waarom” en „waarheen” hebben alle eeuwen door geklonken.

Zijn geest open te stellen bij het zoeken naar waarheid vereist moed, vasthoudendheid en nederigheid. Een gebed uit de oudheid zegt:

„De lafheid die voor nieuwe waarheid terugschrikt,
De luiheid die met een halve waarheid tevreden is,
De aanmatiging die meent alle waarheid te weten,
O God van waarheid, verlos ons daarvan.”

Elk bedachtzaam, biddend zoeken naar waarheid openbaart dat God onze Vader is en dat Hij een persoon is en zijn heerlijkheid intelligentie. Dat Hij een wil heeft, een doel en een plan met het scheppen van het heelal en het schenken van het aardse leven aan de mens.

God is meer dan een persoonlijkheid zoals wij die kennen. Hij is dat in volmaakte graad en wij zijn dat op ons best in onvolmaakte graad. Geloof te hebben in een persoonlijke God, die wij Vader mogen noemen, geeft de mens een gevoel van waardigheid en houdt hem een ideaal voor ogen dat moet worden nagestreefd. Door in dat geloof staande te blijven krijgt men geleidelijk meer antwoord op de verwarrende vragen omtrent bron, doel en bestemming”

President Hugh B. Brown

Betoog van Boek van Mormon critici weerlegd

„. . . .Ik heb een verzoek aan onze priesterschapsdragers en aan de zusters van de Kerk om wat meer tijd te besteden aan de bestudering van de Standaardwerken van de Kerk en in 't bijzonder aan het Boek van Mormon.

Enige tijd geleden hebben wij een campagne op touw gezet waarin wij de priesterschapsdragers vroegen het Boek van Mormon te lezen. Het komt mij voor dat als wij de geschiedenis kennen, weten vanwaar en hoe het boek tot ons kwam, geen lid van deze Kerk zal rusten voor hij of zij het van A tot Z heeft gelezen, niet eenmaal, maar vele malen.

Nu zijn er enkele godsdienstige organisaties die ons voornamelijk over het Boek van Mormon aanvallen. Zij gaan de huizen van de leden binnen en wijzen hen op wat zij als dwalingen of veranderingen beschouwen of toevoegingen aan hetgeen in de eerste uitgave stond. Als iemand een boek heeft gepubliceerd, weet hij dat het eerste wat hem treft zodra het van de pers komt, de een of andere in 't oog springende fout is. Wij hebben nooit beweerd dat er in het begin geen fouten waren, die door de Profet werden verbeterd, maar het zijn er zeer, zeer weinig. Doch sommige van die klachten of beschuldigingen zijn tegen bepaalde teksten gericht en in de beperkte tijd die ik heb zal ik er twee van noemen.

Alma, over de komst van Gods Zoon sprekend, zeide: „En Hij zal worden geboren uit Maria te Jeruzalem, dat het land onzer voorvaderen is. . . .” (Alma 7 : 10).

Als hij nu had gezegd de stad van onze voorvaderen, zou dat wel enig verschil hebben gemaakt, nietwaar? Was Jezus dan niet geboren in het land van Jeruzalem, waarvan Jeruzalem de hoofdstad is? Alma zeide niet dat hij in de stad Jeruzalem zou worden geboren, maar in het land, waarvan Jeruzalem de hoofdstad was.

Maar men maakt daar veel ophef van en sommige van onze mensen schijnen zich niet te kunnen verdedigen. Er is geen fout in Alma's verklaring. Jezus werd geboren in het land van Jeruzalem, in het land van hun vaderen. Dat is alles.

De andere beschuldiging waar ik de aandacht op wil vestigen, is de mededeling van Abinadi, welke verklaring ook op enkele andere plaatsen voorkomt, dat Jezus Christus zowel de Vader als de Zoon is.

„En nu zeide Abinadi tot hen: Ik zou willen, dat gij zoudt verstaan, dat God Zelf onder de mensenkinderen zal nederdalen en Zijn volk verlossen. En omdat Hij in het vlees woont, zal Hij de Zoon van God worden genoemd, en omdat Hij het vlees aan de wil van de Vader heeft onderworpen, en de Vader en de Zoon is - De Vader, omdat Hij door de kracht van God werd verwekt; en de Zoon wegens het vlees; aldus wordt Hij de Vader en de Zoon” (Mosiah 15 : 1-3).

Wat is er verkeerd aan deze schriftuur? Wat is een vader? Iemand die leven verwekt of geeft. Wat deed onze Heiland? Hij bracht ons voort of gaf ons leven uit de dood, zoals duidelijk door Jacob, de broeder van Nephi, wordt gezegd. Indien onze Heiland Jezus Christus niet gestorven was, zouden geest en lichaam nooit weer worden verenigd. De dood zou onvermijdelijk zijn geweest en - zoals Jacob verklaart - indien er geen verlossing van de dood ware geweest, zouden onze geesten door Satan gevangen zijn genomen en wij zouden voor eeuwig aan zijn wil zijn onderworpen.

Wat deed dus onze Heiland? In die zin bracht Hij ons voort, verwekte Hij ons. Hij werd voor ons een Vader, omdat Hij ons onsterfelijkheid of het eeuwige leven gaf door zijn offerdood aan het kruis. Ik geloof dat wij wel degelijk recht hebben om van Hem als Vader te spreken.

Koning Mosiah stelde zijn volk onder het verbond om de naam van Christus op zich te nemen. Dat was 124 jaar voor de geboorte van Christus.

„En nu zult gij, wegens het verbond dat gij hebt gesloten, de kinderen van Christus worden genoemd, Zijn Zonen en zijn dochteren, want ziet, heden heeft Hij u geestelijk gewonnen, want gij zegt, dat uw hart door geloof in Zijn naam is veranderd; daarom zijt gij uit Hem geboren en zijt gij zonen en dochteren geworden”. (Mosiah 5 : 7)

Is er dus iets verkeerd in als wij Jezus Christus onze geestelijke Vader noemen?

„En onder deze benaming zijt gij vrijgemaakt en er is geen andere benaming waaronder gij kunt worden vrijgemaakt. Er is geen andere naam gegeven waardoor zaligheid komt; daarom zou ik willen, dat gij de

naam van Christus op u zoudt nemen, gij allen, die met God het verbond hebt gesloten, en dat gij tot het eind van uw leven gehoorzaam zoudt zijn. Een ieder die dit doet, zal ter rechterhand Gods worden bevonden, want hij zal de naam weten, waarmede hij wordt genoemd, want hij zal met de naam van Christus worden genoemd. En een ieder die de naam van Christus niet op zich zal nemen, moet met een andere naam worden genoemd; daarom zal hij zich ter linkerhand Gods bevinden. (Ibid. 5 : 8-10.)

Gods Zoon heeft volkomen het recht ons zijn kinderen te noemen, geestelijk gewonnen en wij hebben het recht hem als onze vader te zien, die ons geestelijk gewon.

Als deze critici nu eens het Boek van Mormon zorgvuldig wilden lezen, zouden zij ontdekken dat toen de Heiland de Nephieten bezocht, Hij hun vertelde dat Hij door zijn Vader was gezonden. Hij knielde bij hen en bad tot zijn Vader. Hij leerde hun tot zijn Vader te bidden, doch dat doet niet in het minst af aan onze plicht en verantwoordelijkheid om de Zoon van God als een vader voor ons te zien, omdat Hij ons geestelijk gewon”.

President Joseph Fielding Smith

Geestelijke Leiders van ons volk.

Onder deze titel verscheen onlangs bij de Europese Bibliotheek te 's-Gravensande een hoogst interessant boek.

De schrijver, de Heer J. W. Jongedijk heeft de moeite genomen zich nader te verdiepen in hetgeen geestelijk in ons volk leeft en wat de geestelijke leiders zelf zeggen over doel, inhoud en streven van de bewegingen waaraan zij hun krachten wijden. Dit is op zichzelf al een lofwaardig streven. Wij als Heiligen der Laatste Dagen ondervinden maar al te vaak last van aantijgingen, waarvan de bron alleen maar „het horen zeggen” is.

Een onderzoek bij de bron is dan meestal volkomen achterwege gebleven en de zoveelste scheve voorstelling is geboren.

De Heer Jongedijk is er echter zelf op afgegaan en heeft zijn ervaringen in een twintigtal gesprekken met leiders uit tal van geestelijke stromingen zo objectief mogelijk vastgelegd. Daarin zit de grote verdienste van het boek. De taal is vlot en boeit doorlopend.

De schrijver verstaat de kunst om zijn indrukken zo vast te leggen, dat het de lezer voorkomt alsof hijzelf met de Heer Jongedijk die bezoeken aflegt en slechts meeluistert.

Vanzelfsprekend zijn de voornaamste „Kerken, stromingen of sekten” opgenomen, zoals de ondertitel de verschillende geestelijke richtingen noemt. Bepaalde Kerken, die zich in verband met een of ander minuscuul verschil hebben gesplitst worden dus niet afzonderlijk vermeld en dat is maar goed ook, want anders zou de leesbaarheid daar sterk onder gaan lijden.

Het boek is voorts voorzien van een, de gehele pagina beslaande foto van elke leider met wie de schrijver het genoeg had te spreken. Ja, een genoeg! Dat moet het voor een dergelijke schrijver beslist geweest zijn. Een zee van denkbeelden is als het ware over hem uitgestort en toch blijft de vlotte frisse verhaaltrant gehandhaafd.

Een prettige omstandigheid is het voor ons natuurlijk, dat ook aan het „Mormonisme” de nodige aandacht is besteed. De schrijver had een onderhoud met onze Ring-president J. P. Jongkees, wiens foto in het boek prijkt tezamen met bijv. die van Prof. Witteveen van de Soefibeweging, de Heer J. van Rijckenborgh van het Rozekruis. Mgr. Goetmakers van de vrije Katholieke Kerk en de vele anderen, die met elkaar ondanks grote onderlinge verschillen toch de geestelijke leiders van ons volk vormen.

De behandelingswijze is als volgt. Meestal wordt begonnen met een kleine persoonsbeschrijving van de betreffende leider, waarna dan spoedig de doelstellingen van de organisatie volgen, alsook de totstandkoming en de plaats die de beweging inneemt of hoopt in te gaan nemen in onze samenleving. Op deze wijze komt men objectief in aanraking met de vele denkbeelden op geestelijk gebied. In de afdeling „Mormonen” schijnt er een klein misverstand te zijn ingeslopen, daar waar het gesprek loopt over de afval. De schrijver heeft het blijkbaar zo opgevat, dat reeds tijdens de bediening der eerste Apostelen het ware geloof verdwenen zou zijn. Dit is natuurlijk niet de bedoeling geweest. President Jongkees heeft er alleen op willen wijzen, dat die Apostelen ook al met afvallige groepen te kampen hadden. We denken maar eens aan de Korinthen, die blijkens het vijftiende Hoofdstuk van de eerste zendbrief aan die gemeente, het geloof in de opstanding verloren hadden.

Dit boek is nu eens een mooi geschenk voor alle priesterschapsdragers. Het komt mij voor dat het moeilijke probleem wat men bij een verjaardag of ter gelegenheid van Kerstmis en St. Nicolaas aan een actief lid van de Kerk moet geven, door deze keuze van dit boek op verrassende wijze wordt opgelost.

W. Panman

Eenzaam maar niet alleen

Bij het vele dat wij danken aan onze onvergetelijke landsvrouw, Koningin WILHELMINA behoort ook het door haar in haar laatste levensjaren geschreven boek „Eenzaam maar niet alleen”.

Een boek, dat het lezen meer dan waard is. Het is meer dan een boek; het is de inblik in de geestestoestand van iemand, die geroepen werd tot het hoogste ambt in ons Koninkrijk, het bekleden van de Koninklijke waardigheid.

Als Mormonen leren wij, dat het doel van ons verblijf hier op aarde kan worden samengevat in betrekkelijk weinig woorden, zij het dan ook met een zeer diepzinnige inhoud n.l. het opdoen van ervaring, waarmede onze geest wordt verrijkt en waardoor wij geschikt worden gemaakt voor de taken, die ons na dit leven wachten. Deze Goddelijke filosofie leert ons veel dingen begrijpen en verklaren. Wij gaan nu iets verstaan van de grote verscheidenheid en de zeer uiteenlopende omstandigheden, waaronder de mens hier op aarde in zijn stoffelijke tabernakel enerzijds de beperkingen van de stof ondervindt en anderzijds de oneindigheid van de geest ontwaart. De onverbreekelijke samenwerking tussen lichaam en geest gedurende ons aards bestaan, wordt in Genesis „de levende ziel” genoemd. In Gods oneindige wijsheid werd de mens geschapen uit deze twee bestanddelen, die hem door alle vreugd en smart heen moeten leiden tot een hogere staat van zijn, die hem door het geloof in Christus en de gehoorzaamheid aan de Evangeliewetten opwaarts stuwt tot Gods tegenwoordigheid.

Deze inleiding, die men misschien wat lang mag vinden is nodig om de diepte van het boek te leren verstaan. Koningin Wilhelmina - onder welke naam zij thans de geschiedenis is ingegegaan - laat ons steeds weer iets beleven van haar geestelijke strijd en groei, van haar hunkering naar God, die zo veel in haar leven zou gaan betekenen. Zij moest haar levenservaring hier op aarde opdoen in de hoedanigheid van een Koningin en het is buitengewoon interessant voor ons om te kunnen vast-

stellen, dat ook zij toch met dezelfde problemen te kampen heeft gehad als ieder ander, zij het dan ook, dat de entourage van haar levensprobleem een zeer bijzondere was, althans grotelijks verschillend van die waarin de gewone burger leeft.

Tal van beschrijvingen geeft zij van de natuur, die op haar geest een diepe indruk maakte en haar steeds aanleiding gaf om Gods grootheid daarin te zien. Het zijn de eenvoudige menselijke gevoelens van vreugde, die wij kennen, maar die op zekere momenten een hoogte bereiken, waarin slechts reinheid en zuiverheid heersen en die ons iets van het Goddelijke doen gevoelen. Het zijn die momenten, dat woorden vaak te kort schieten. De grote verdienste van het boek is wel, dat de schrijfster ondanks de beperktheid van het menselijke uitdrukingsvermogen er toch steeds in slaagt ons iets mede te delen van haar diepste gevoelsleven. Zij drukt zich in Hoofdstuk 3 o.a. als volgt uit:

„Het is om het even of we een stukje natuur beschouwen en verzinkend in zijn schoonheid hierin het wondere werk van zijn Schepper herkennen, dan wel stilstaan bij hetzelfde werk, waar het gaat om de vorming van een persoonlijkheid. Beide spreken van een groei, die de Goddelijke uitvoering is van een Goddelijk plan”.

Deze woorden doen ons als leden van de Kerk ongetwijfeld weldadig aan. In de schoonheid der natuur en in de ontwikkeling van de menselijk geest ziet zij het plan Gods. Op werkelijk meesterlijke wijze is zij er in geslaagd de geschiedenis, die zij uiteraard heeft helpen tot standkomen, te verweven met haar persoonlijke gevoelens bij alles wat om haar heen plaatsvond. Het is daarom zowel geschiedenis als autobiografie en dit laatste in de tweevoudige betekenis van levensgeschiedenis en geestelijk rijpingsproces.

Wat ons bij dit alles misschien zal verbazen is, dat de Kerken er in dit boek niet zo heel best afkomen. Op blz. 81 van de in mijn bezit zijnde editie lezen wij letterlijk het volgende:

„Hij zal opmerken, dat hierin weinig gewag gemaakt wordt van de kerken. Zij hebben geen rol van betekenis vervuld in mijn leven. Zij stonden daarvoor te ver af van mijn persoonlijke binding met Christus en Zijn leiding met mij”.

Dat neemt niet weg, dat Koningin Wilhelmina wel talrijke malen kerken bezocht heeft en vele preken beluisterde. Op blz. 136 en 137 zegt zij echter:

„Bij de preken die ik hier te lande beluisterde, hoe boeiend ze ook van inhoud waren en hoe welsprekend ze ook werden voorgedragen, proefde ik telkens de richtingen, hetgeen volgens mij een beperking inhield van de diepte en de volheid van het persoonlijk contact met God en van het feit, dat wij ons allen scharen om ZIJN Persoon”.

Ongetwijfeld zullen deze twee aanhalingen velen enigermate hebben teleurgesteld, hetgeen tot op zekere hoogte te begrijpen is. Wanneer wij als Heiligen der Laatste Dagen deze aanhalingen en het gehele boek goed tot ons laten doordringen dan zien wij een merkwaardige parallel met de geestelijke ontwikkeling van onze eerste Profeet Ziener en Openbaarder JOSEPH SMITH. Zijn geschiedenis verhaalt het ons niet in die bewoordingen, maar in feite kunnen hem de toenmalige kerken niet de gewenste bevrediging schenken. Ook daar is het de grote strijd: de richting.

Het overladen dagprogramma van een Koningin heeft haar in het zoeken naar licht en waarheid veel beperkingen opgelegd. Zij spreekt over een studie van jaren in verband met de zeer zware regeertaak. En dan komt daar nog iets bij. Het koningsambt was in die dagen nog van een geheel andere aard dan thans het geval is. Wij zouden kunnen zeggen, dat het een meer aristocratisch karakter had en dat de omschakeling naar een meer democratisch Koningschap zich juist tijdens haar regering langzaam aan het voltrekken was. Herhaaldelijk spreekt zij over de „kooisfeer” d.w.z. de tactiek om de Koninklijke gezagdraagster eigenlijk te plaatsen in een onwerkelijke toestand, waar alles anders werd voorgesteld dan de feitelijke toestand. Het werkelijk leven vermocht toen nog niet geheel door te dringen tot de troon. Het doorbreken van die kooisfeer is een van haar doelstellingen geweest en in de kerken ontmoette zij toch weer iets daarvan terug.

In het herstelde Evangelie kennen wij geen richtingen en ook geen geestelijke verwijdering, maar daar is Christus steeds de levende realiteit, het Hoofd der Kerk. Vele malen zal men zich afvragen: Zocht zij eigenlijk niet iets wat de Kerk van Jezus Christus haar kon bieden, maar waartoe de weg door de boven geschetste omstandigheden helaas niet open lag?

Een lezenswaardig boek, waarin voor ons een schat van diepe waarheden verborgen liggen.

W. Panman

Een gevangene getroost

door Parley P. Pratt *)

Om zonder vrienden of getuigen of zelfs met hen, te worden berecht door een bende „Gadianton rovers” en moordenaars, die in staat zijn vrouwen en kinderen op te jagen en te vermoorden, stond gelijk met te worden veroordeeld en geëxecuteerd.

Om daar te blijven en een ellendig leven te lijden, terwijl onze vrouwen en kinderen in een vreemd land rondzweerven zonder bescherming van man of vader, was erger dat het sterven van tienduizend doden.

*) Parley P. Pratt — Een van de geloofshelden uit de pionierstijd, lid van de eerste Raad van Twaalf Apostelen.

Onder deze omstandigheden, tussen hoop en wanhoop zwevende, bracht ik verscheidene dagen door in vasten en gebed, gedurende welke tijd één indringende en alles overschaduwende vraag mij voortdurend bezig hield. Het scheen mij toe dat als er een God in de Hemel was, die ooit tot de mens op aarde heeft gesproken, ik van Hem het antwoord op die vraag zou ontvangen. Die was niet hoe lang ik moest lijden, niet hoe of wanneer ik zou worden bevrijd, maar wel deze: Zal ik ooit in de toekomst, hoe ver die ook verwijderd moge zijn, of wat ik ook eerst zal moeten lijden, eenmaal vrij komen in dit leven, mijn dierbare vrouw en kinderen terugzien en gaan en staan waar ik wil en het Evangelie verkondigen, zoals ik dat in het verleden deed?

Laat mij daarvan verzekerd zijn en dan doet het er niet toe wat ik moet lijden.

De wereld omtrekken, de woestijnen van Arabië oversteken of door de wildernissen van het Rotsgebergte zwerven om zulk een begerenswaardig doel te bereiken, scheen mij slechts een kleinigheid toe, als ik daar tenslotte maar zeker van was.

Na enige dagen van gebed en vasten en nadat ik de Here over deze zaak had gevraagd, ging ik in mijn eenzame kamer vroeg naar bed, en terwijl de andere gevangenen met de cipiers een verdieping hoger de tijd met praten verdreven en ik stil lag te wachten op een antwoord op mijn gebed, scheen ik plotseling in de geest te worden weggevoerd en was ik mij niet meer bewust van de dingen om mij heen. Grote vrede en kalme kwamen over mij: iemand uit de geestenwereld stond voor mij en keek mij met een glimlach vol mededogen aan en zijn gehele wezen straalde medelijden en liefde uit. Het scheen alsof een zachte hand in de mijne werd geplaatst en een warme wang vol tederheid op de mijne gelegd. Een welbekende stem klonk mij tegen, die ik onmiddellijk herkende als die van de vrouw van mijn jeugd, die thans bijna twee jaren daar had geslapen waar de goddelozen niet kunnen komen en de vermoelden rust vinden. Ik besepte dat zij tot mij was gezonden om met mij te spreken en mijn vraag te beantwoorden.

Dit wetende, vroeg ik haar op hoogst ernstige toon: „Zal ik ooit mijn vrijheid terugkrijgen, mijn gezin en de Heiligen terugzien in dit leven en het Evangelie prediken, zoals ik dat gedaan heb? Beslist en zonder aarzelen antwoordde zij: „Ja”!

Toen herinnerde ik mij, dat ik mij had voorgenomen tevreden te zijn met de kennis van dit ene feit, doch nu wilde ik meer weten.

Ik zeide: „Kunt ge me zeggen hoe, of door welke middelen of wanneer ik zal ontsnappen?” Zij antwoordde: „Dat is mij nog niet bekend gemaakt”. Ik voelde ogenblikkelijk, dat ik te ver was gegaan met deze vraag en dat ik tevreden moest zijn met het antwoord op de eerste.

Zij groette mij vriendelijk en verdween. Ik kwam weer tot mijzelf. Het lawaai in de gevangenis trof mijn oren weer, maar in mijn ziel was de hemel en leefde de hoop.

.... WAAROM IK ?

Ja, waarom ik en waarom jij? En hij en zij en al die anderen? Waarom krijgen we zo vaak met moeilijkheden te kampen, met nare toestanden en ellendige situaties? Waarom moet onze gang door het leven soms zo zwaar zijn, zodat we struikelen en vallen? Ja, waarom?

Wij leven in een zeer bijzondere tijd, de tijd van het einde, „Wanneer de wetenschap zal vermenigvuldigd worden” (Zie Daniel 12 : 4)

Deze verwijzing naar de Profeet Daniël is natuurlijk geen antwoord op bovenstaande vragen; ik bedoel er dan ook iets anders mee.

Dat wij in een tijdperk van ongekeerde en wonderbaarlijke vooruitgang op menig terrein van wetenschap leven zal wel door niemand worden tegengesproken. De geleerden op het gebied van de ruimtevaart denken reeds aan interplanetaire verbindingen. Voor het tot stand brengen van een dergelijke communicatie, al was het maar met onze trouwe nachtwacht de maan, die „slechts” ruim 380.000 km van de aarde is verwijderd, zijn reusachtige voorbereidingen nodig: technisch-wetenschappelijk, economisch en organisatorisch wat het materiaal en lichamelijk verstandelijk en geestelijk, wat de mens betreft. Ach ja, de mens, die daar in zo'n raket wordt opgeborgen. Om te beginnen alleen maar om enige malen in de wereldruimte rond ons planeetje te cirkelen. Maar wat is er voor nodig geweest eer het zo ver was? Wat heeft die man, die astronaut, moeten doormaken, voor hij in staat was die reis te volbrengen? Een enorme, uitputtende training. Proeven, die het uiterste van zijn weerstandsvermogen vergden, steeds weer opnieuw, totdat hij in staat werd geoordeeld de ruimtevaart te ondernemen.

Vastberaden, onverschrokken en met de vaste wil om te overwinnen hebben de voor deze onderneming met de uiterste zorg gekozen mannen de beproevingen doorstaan. En de beloning voor deze overwinning? Over de roem en eer der wereld spreek ik nu niet; die zijn vergankelijk. Over enige jaren spreekt niemand meer over deze moedige pioniers en weten nog maar weinigen hun namen te noemen. Hun werkelijke triomf en beloning zijn van geheel andere aard en nu hing het van hun ontvanke-lijkheid af om er al dan niet van te genieten.

Zij werden in staat gesteld de wonderen van Gods scheppingen te zien op een wijze zoals geen sterveling, zo lang hij op aarde leeft, ooit te zien zal krijgen.

De hemelen hebben Gods eer verteld en het uitspansel zijner handen werk verkondigd (Psalm 19 : 2), aan deze mannen, in zulk een majestueuze pracht, dat zij het nooit zullen vergeten, hoe die aanblik door hen ook moge zijn geïnterpreteerd.

Ik heb vernomen, dat een van de Amerikaanse astronauten een Mormon is. Indien dat zo is, zal deze ruimtevaarder ongetwijfeld met grote ontroering en diep ontzag voor het werk van zijn God het onvergelijkelijk tafreel in zich hebben opgenomen. Hij zal zich onmetelijk hebben

verheugd over zijn standvastigheid en vertrouwen. Gods majesteit aldus te zien is slechts voor weinigen in het sterfelijk leven weggelegd.

Het leven, de beproevingen en de strijd van deze astronauten om tot het einde te volharden leren ons gewone mensen, een grote levensles. Wij moeten, om ons doel te bereiken, ook beproevingen doorstaan, zij het dan op andere wijze. Doch vaak zijn die ook moeilijk te dragen, maar zoals van de astronaut wordt verwacht dat hij het voor hem gestelde doel zal bereiken, zo wenst God dat wij ondanks al onze moeilijkheden standvastig en trouw de weg zullen vervolgen, die Hij ons heeft gegeven. Hij wenst dat wij bergopwarts zullen gaan, niet afwaarts. Het beeld van de bergbeklimmer geeft mij een nieuwe vergelijking in de pen. De ervaren alpinist weet wat hij nodig heeft en welke voorbereidingen hij moet treffen om de top te bereiken. De beginneling weet er iets van, maar lang niet zo veel als de gids. Hij weet dat hij moet klimmen, dat hij bergschoenen, een bergstok en een sneeuwbril nodig heeft, maar hoeveel aan inspanning en doorzettingskracht van hem zal worden gevergd weet hij niet. Goedsmoeds begint hij aan de tocht, nadat hem op het hart is gedrukt vooral de aanwijzingen en instructies van de gids op te volgen. „Volg mijn voetspoor en wijk niet af naar links of rechts”, luidt zijn opdracht. En zo geschiedt. Maar na enige tijd worden de bergschoenen loodzwaar, de stok zou hij wel weg willen gooien om beide handen vrij te hebben en het touw om zijn middel begint te knellen. „Wat ben ik begonnen”, zucht de onervaren bergtoerist. Die schoenen zou hij liefst maar in een kloof willen laten zakken, het touw stiekum doorsnijden en stilletjes de terugweg gaan. Doch dat doet hij niet; hij beseft, dat hij dan juist in zeer groot gevaar verkeert en dat het veel beter voor hem is zijn gids te volgen en te doen wat hij zegt. En aldus doende bereikt hij de top. Weg is zijn vermoeidheid!

Een intens gevoel van dankbaarheid en voldoening doorgloeit hem; hij streelt zijn bergschoenen, die nu niet zwaar meer zijn en fier plant hij zijn bergstok in de sneeuw.

Met een van dankbaarheid overvloeiend hart kijkt de klimmer om zich heen. Wat een pracht, welk een vergezicht! De zonnestrallen dansen op de berghellingen en overal waar zij hun voeten zetten, schieten juwelen uit de aarde op en nooit heeft hij geweten, dat de hemel zo blauw was. Laten wij als die astronaut en die bergbeklimmer onze levensweg gaan en onze Gids volgen; doen wat Hij zegt en niet de dodelijk gevaarlijke weg teruggaan. De beloning? Het eeuwige leven. Een beloning, zo oneindig en vooralsnog ons bevattingsvermogen ver te boven gaand heerlijk, dat de vreugde en verrukking van de astronaut en de bergbeklimmer er volkomen bij in 't niet verzinken.

Zonder voorafgaande, deels pijnlijke, training geen ruimtevaart.

Zonder voorbereiding en volharding geen bereiken van de bergtop.

Zonder wel doorstane beproevingen in het leven geen bereidheid God te ontmoeten.

A. D. J.

*Zij waren velen in getale
Zij kwamen van dicht bij en ver
Velen waren oud van jaren
Maar ook veel, heel veel jeugd was er.*

*Ze waren vrolijk en tevreden
En dankbaarheid was in hun hart,
Omdat de vorst die was ingetreden
Voor één dag hen verlaten had.*

*Want allen hadden zij gebeden
Om deze dag bijeen te zijn,
Om te tonen dat óók nog heden
Een kleine Kerk, heel groot kan zijn.*

*Heiligen der Laatste Dagen,
Zo noemde zich die grote schaar
Samen wilden z' een zegen vragen
Aan 't begin van dit nieuwe jaar.*

*En, ik mag 'm één der hunnen noemen
Dankbaar heb ik dit aanvaard;
Mijn Heiland wil ik met hen roemen
Er is géén and're Weg op aard!*

*Ik hoor de jonge mensen zingen,
Wanneer zij wensen alleen te zijn
Met Hem, Den Schepper aller dingen
Staan zij voor Hem, hun harte rein.*

*En, 'k zag veel mensen daar getuigen
Van een geloof dat in hen brandt;
Zij willen alleen voor Hem zich buigen
Want Hun lot ligt in Zijn Hand.*

*En ik? ik zat daar in hun midden
Ik keek naar hen; maar stond niet op
Ik, die 't Hemelse weet in 't bidden
Ben aards, tot in ied're harteklop*

*Neen, ik ging niét naar beneden
Om ook te getuigen daar!
Maar, o mijn God, ik heb gebeden
'k Wil u dienen, dit hele jaar*

*Geef mij de moed om steeds te spreken
Waar of 't ook is, 'k weet Gij zijt daar
Geef mij kracht, doe weg mijn gebreken
Ja, ik zal u dienen, dit hele jaar ! !*

Zuster C. v. d. Berg

Toespraak van de president der Ned. Zending Don van Slooten

te Utrecht tijdens de Utrechtse Districtsconferentie op zondag 10 februari 1963.

Ik houd erg veel van Utrecht en van de conferenties in het Utrechtse district, want dan mag ik altijd aan het eind een 2 ½ minuut toespraak houden.

Ik heb erg veel genoten, broeders en zusters, van de toespraken van vandaag en ik moet zeggen, dat ik ook veel van de toespraak van mijn vrouw heb genoten, vooral toen ze zei, dat de man het hoofd is van de familie. Ik hoop, dat u daar goed op gelet hebt, want misschien zal ik u later nog vragen om mijn getuigen te zijn. Ook bij familiebesprekingen zal ik haar eraan doen denken, dat ik aan het hoofd van het gezin sta.

Broeders en zusters, ik wilde heel even tot de jonge mensen spreken, tot de vele jonge mensen die hier vandaag aanwezig zijn en waarvan er velen de laatste dagen en maanden lid van onze kerk zijn geworden. Toen ik jonger was, was ik piloot, ik vloog bij de marine in Amerika en nu wilde ik deze jonge mensen een beetje daarover vertellen.

Ik wil hun vertellen hoe mijn vliegtuig er uit zag. In de stuurhut, voor mijn stuurstoel was er een bord met vele instrumenten. Vlak voor mij was het kompas. Ik had ook een hoogtemeter en ook had ik een radio. En heel vaak als ik vloog, kwam er een mist op of moest ik door de wolken heen vliegen, en dan was ik ontzettend dankbaar voor mijn kompas, want dat kompas wees mij de weg en ik kon daarop altijd vertrouwen. Ik was ook zeer blij voor de hoogtemeter. (Hier volgt een aardig intermezzo: een kind in de zaal roept luidkeels „daaag” en President van Slooten roept ook „daaag” terug, en laat erop volgen: „ik ben ook heel blij met een beetje sympathie, dat doet mij altijd goed.”)

Ik was dus dankbaar voor mijn hoogtemeter, want door de hoogtemeter te bekijken kon ik altijd weten hoe hoog mijn vliegtuig vloog en dan kon ik de bergen en hindernissen vermijden. Ik was ook dankbaar voor de radio, want als ik in moeilijkheden geraakte, kon ik contact zoeken met iemand op de grond en vragen wat ik doen moest; ik kon om hulp vragen.

U weet nu wel waar ik heen wil, jonge mensen, waar ik naar toe wil. Ik wil u zeggen, dat het evangelie van Jezus Christus een kompas is voor ons leven en als u zich daaraan vasthoudt, dan vindt u altijd de juiste weg, ondanks het feit dat u soms, zoals ik misschien door de mist en de

wolken heen moet vliegen. Als u daaraan vasthoudt, zult u eenmaal in de tegenwoordigheid van God kunnen komen. U heeft ook in deze kerk een soort hoogtemeter, want u heeft de hoge standaarden van het evangelie om naar te leven. Van de week moest ik spreken met een jong meisje, die de morele wetten heeft overtreden en ik kan u vertellen, broeders en zusters, dat zij in een zeer treurige toestand was; zij had iets verkeerd gedaan en zij wist het. Nu, broeders en zusters, jonge mensen, dit behoeft u niet mee te maken; houdt vast aan de hoge standaarden van onze Kerk. En onthoudt goed, dat u ook een radio heeft: u kunt altijd contact zoeken met uw Hemelse Vader door het gebed en in alle moeilijkheden kunt u op uw knieën gaan en Hij zal u helpen om de verleidingen te kunnen overwinnen.

Ik weet zeker, dat als u aan de standaarden van het evangelie vasthoudt dat u dan een meer gelukkig leven zult hebben en ik wil tot u getuigen, en mijn vrouw weet dat ook, dat het wel de moeite waard is, de wetten en geboden van God na te leven en uw reinheid te bewaren, dan kunt u een gelukkig huwelijk hebben, u zult kinderen kunnen hebben en een gelukkig leven leiden; het is zeker wel de moeite waard!

Nu hebben wij vandaag heel veel gehoord over het Boek van Mormon en dat is ook een heel belangrijk boek. Toen Joseph Smith de gouden platen van het Boek van Mormon in handen kreeg, zag hij dat het maar voor een derde deel open was en dat 2/3 deel ervan verzegeld was. Nu, velen in onze kerk verzegelen ook het andere derde nog: zij lezen het niet en toch is het van veel waarde, dat wij wel lezen. Ik geef u opdracht om het Boek van Mormon elke dag open te slaan en 5 bladzijden er uit te lezen. Wij zullen dit samen als een district doen en dus morgen beginnen, het is dan 11 februari en als u op die datum begint en 5 blz. per dag leest, dan bent u op 30 juni klaar met het boek.

Broeders en zusters, wilt u deze opdracht aannemen? Ik stel voor, dat wij dit doen als district om een sterker getuigenis van het evangelie op te bouwen. Wilt u nu uw instemming hiermee betuigen door het opsteken van de rechterhand? (Dit werd gedaan). U komt hier niet zo gemakkelijk van af, broeders en zusters, want op een volgende conferentie zullen wij u vragen of u dat nog steeds doet en daarna zullen wij u vragen of u ermee klaar bent gekomen. Broeders en zusters, als wij dit doen met een gebedsvol hart zullen wij zeker versterkt worden in ons getuigenis van het evangelie; als wij dit doen, dan gaan wij voort, steeds voort!

Ik wil u mijn getuigenis geven en dit bij u achterlaten, dat ik weet, dat God leeft en dat wij leden zijn van Zijn Kerk en Koninkrijk.

Moge de Here u steeds zegenen, dat is mijn gebed in de Naam van Jezus Christus, Amen.

(Toespraak opgenomen en uitgewerkt door Zuster E. de Jong uit de Zeister gemeente).

Ouderlingen diner Hollandse Ring

Den Haag, 15 december 1962

*Een prima maaltijd, een quiz en
bovenal gezelligheid en hartelijkheid
spreken duidelijke taal.*

Kent ge uw Evangelie?

XVI

„Vader”, zegt Willem enige weken na de laatste bijeenkomst, „Lucy heeft mij verzocht nog één contactavond met ons en de familie Jansen te houden, voordat de nieuwe onderzoekers komen, met wie wij van voren af aan zullen beginnen. Zij heeft iets te vragen over een opmerking die ik tijdens mijn behandeling van de tienden maakte.

Zij heeft er met Broeder en Zuster Jansen over gesproken, maar die wisten het antwoord ook niet”.

„Wat wilde zij weten?” vraagt mijnheer Keizer.

„Lucy heeft een uitstekend geheugen en neemt alles blijkbaar goed in zich op. Zij vroeg namelijk waarom het voor de wereld hoogst ernstige gevolgen zou hebben, als de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hun tienden niet betaalden”. 1)

„Net iets voor Lucy om daarop terug te komen”, zegt mijnheer Keizer. „Wat denk je van a.s. donderdagavond? Geef jij dan maar het antwoord, want het was jouw onderwerp”.

„Goed Vader, ik zal haar en de familie Jansen voor die avond uitnodigen”.

„De reden waarom ik U namens mijn ouders heb uitgenodigd nog een keer hier bijeen te komen is dat wij nog een vraag willen behandelen die mij door Lucy werd gesteld en die zij ook met U, broeder en zuster Jansen, heeft besproken”. Aldus begint Willem op die bewuste donderdagavond. „Ik heb in onze voor-vorige bijeenkomst o.a. gezegd dat wanneer de leden van Christus’ Kerk hun tienden niet zouden betalen, van het bouwen van tempels, kerken en scholen niets terecht zou komen niet alleen maar dat dit ook zeer ernstige gevolgen voor de wereld zou hebben.

De vraag van Lucy is nu: „Waarom zou dat voor de *wereld* ernstige gevolgen hebben? Deze vraag geeft ons de gelegenheid een zeer belangrijk onderwerp te behandelen dat nog niet aan de orde is geweest, het werk voor de doden namelijk.”

Hier steekt Broeder Jansen de hand op.

„Dat onderwerp is inderdaad hier nog niet behandeld, Willem, maar

1) Zie januari nummer blz. 12

mijn vrouw en ik weten er toch al iets van; je vader heeft er met mij in de trein over gesproken. Maar we willen er graag meer van horen; er zal wel meer te leren zijn over dit onderdeel van het evangelie; het antwoord op Lucy's vraag onder andere."

„Om dit antwoord goed te begrijpen”, zo vervolgt Willem nu, „neem ik U in gedachten een kleine 2000 jaren terug naar Golgotha. Jezus hangt tussen twee kwaaddoeners aan het kruis en een van deze vraagt Hem: „Here gedenk mijner wanneer gij in uw Koninkrijk zult gekomen zijn”. Jezus antwoordt: „Voorwaar zeg ik u, heden zult gij met mij in het paradijs zijn”.

Nu weten wij dat velen van onze Christenvrienden uit dit antwoord de conclusie hebben getrokken, dat de moordenaar aan het kruis door zijn vertoon van berouw en erkenning van Christus' koningschap door Jezus de hemel werd binnengeleid. Dat die opvatting niet juist kan zijn blijkt uit Johannes 20 : 17, waar Hij tot Maria zegt: „Raak mij niet aan; want ik ben nog niet opgevaren tot mijn Vader; maar ga heen tot mijn broeders, en zeg hun: Ik vaar op tot mijn Vader en uw Vader, en tot mijn God en uw God”. Dit zeide Hij na zijn opstanding, op de derde dag nadat Hij die belofte aan de gehangene naast Hem had gedaan, waarbij Hij het woord „heden” gebruikte. Nu rijst de vraag: „Als Jezus niet naar de Vader, m.a.w. niet naar de hemel was gegaan, waar ging Hij dan wel heen? Daar geeft de apostel Petrus het antwoord op.

Slaan wij zijn eerste algemene zendbrief op en daarvan het derde hoofdstuk, dan lezen we „Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat hij ons tot God zoude brengen; die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den Geest. In denwelke hij ook, henengegaan zijnde, den geesten die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd, waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water. (1 Petr. 3 : 18-20)

Jezus ging dus niet naar de hemel, de woonplaats van zijn Vader, maar naar de geestenwereld, de verblijfplaats van ons allen gedurende de tijd tussen de dood en de opstanding. Jezus luidde met zijn komst daar het prediken van het evangelie in aan hen, die het op aarde nooit hadden gehoord en aan diegenen, die het in hun sterfelijk bestaan hadden verworpen, zoals de mensen van vóór de zondvloed hadden gedaan. Petrus maakt deze zaak nog duidelijker door in het vierde hoofdstuk vers zes van dezelfde zendbrief te zeggen: „Want daartoe is ook den dooden het evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den Geest”.

Het is duidelijk dat ook aan hen die het evangelie op aarde nooit hoorden, deze blijde boodschap moet worden verkondigd, want Jezus, in

zijn onderhoud met Nicodemus, waarvan Johannes in het derde hoofdstuk van zijn evangelie melding maakt, maakt geen onderscheid tussen levenden en doden. Natuurlijk niet; Hij is immers Heer over beide! En wat zegt het derde en vierde Artikel des Geloofs? Wij geloven dat door het verlossingswerk van Christus *alle* mensen kunnen zalig worden, door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.

Wij geloven, dat de eerste beginselen en verordeningen van het evangelie zijn: 1e Geloof in de Here Jezus Christus; 2e Bekering; 3e Doop door onderdompeling tot vergeving der zonden; 4e Oplegging der handen voor de Gave des Heiligen Geestes.

De doop is dus een noodzakelijke en onafwijsbare verordening voor de zaligheid, die voor *alle* mensen geldt. De doop is evenwel een uitsluitend aardse aangelegenheid; in de geestenwereld wordt wel het Evangelie verkondigd, maar gedoopt kan daar niet worden. Dat werk nu moeten wij voor onze afgestorvenen doen. Het is het omvangrijke en hoogst belangrijke plaatsvervangende werk voor onze doden, die hier op aarde leefden toen het evangelie er niet was, althans hen niet bereikte.

Het is over dit werk dat de laatste profeet van het Oude Testament sprak, zeggende: „Zie, Ik zend ulieden den profeet Elia, eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal; en hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders: opdat Ik niet kome en de aarde met den ban sla.”

Met het aanhalen van deze passage zijn wij het antwoord op de vraag van Lucy heel dicht genaderd. Want wat is het geval? Het werk voor de doden kan alleen in de tempels gebeuren die onze Kerk op verscheidene plaatsen van de wereld bouwt en zoals ik de vorige keer zeide, worden de bouwkosten daarvan uit de opbrengst van de tienden bestreden. Wanneer nu die tiendenwet niet nageleefd zou worden, zouden er ook geen tempels kunnen worden gebouwd. Het werk voor de doden zou niet kunnen worden verricht; de geest van Elia zou zich aan de wereld onttrekken en de vloek door God door de mond van de profeet Maleachi geuit zou in vervulling gaan.

Hier steekt Lucy de hand op.

„Je zegt, Willem, dat de geest van Elia zich aan de *wereld* zou onttrekken. Bedoel je niet de Kerk”?

„Die vraag verwachtte ik, Lucy. Ik bedoel wel degelijk de wereld en niet alleen de Kerk. Buiten onze Kerk zijn er talloze verenigingen en alleen staande personen, die zich met genealogisch werk bezig houden. Zij doen dit omdat de geest van Elia op hen rust, maar dat weten zij niet. Als wij hun zouden vragen waarom zij dat doen, zouden wij waarschijnlijk horen, dat ze het werk zo interessant vinden. In werkelijkheid brengen zij door dit te doen, doch zonder dat zij zich daarvan bewust

zijn, de uitvoering van een zeer belangrijke verordening van het Evangelie van Jezus Christus mede tot stand, want de gegevens die zij verzamelen, zullen eens in onze tempels terecht komen.

„Maar hoe staat het met de mensen, die, laten wij zeggen, in de zesde zevende en achtste eeuw hebben geleefd, kortom met alle mensen van wie geen enkel spoor op aarde terug te vinden is?” vraagt mevrouw Jansen.

„U zegt daar terecht op aarde,” antwoordt Willem. „Wij zouden wat die mensen betreft, volkomen hulpeloos zijn en hen in geen enkel opzicht kunnen helpen, omdat wij niets van hen weten. Maar laten wij nu eens Openbaring 20 : 12 opslaan.

Daar lezen we: „En ik zag de dooden, klein en groot, staande voor God, en de boeken werden geopend, en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de dooden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hunne werken.

In al die boeken samen staan alle namen, van Adam's tijd af tot de dag des oordeels toe. Alle namen, want er staat niet *vele* doden, maar *de* doden. In de dag des oordeels hebben wij allen de verandering ondergaan, die wij sterven noemen. De namen, die door ons niet zijn te achterhalen staan daar in en zij zullen in het duizendjarig rijk naar de tempels worden gebracht, waarvan er heel veel in die tijd zullen zijn. Zoals Brigham Young heeft gezegd, zal er een levendige communicatie zijn tussen hemel en aarde. Hemelse wezens zullen komen met duizend namen en zullen tot de tempelwerkers zeggen: „Ziehier duizend namen, werk daarvoor en als ge gereed zijt, zal ik u andere duizend geven”.

Dit werk voor de doden is ook daarom zo belangrijk, omdat het verreweg de meeste van Gods kinderen omvat; ja het aantal mensen dat het voorrecht heeft gehad, heeft en zal hebben, om in hun leven op aarde door de tempel te gaan, is maar een fractie van de milliarden mannen en vrouwen voor wie het plaatsvervangend werk moet worden gedaan. Wij kunnen ons dan ook wel voorstellen dat de wereld voor onze Vader in de hemel niet veel waarde meer zou hebben, als er geen tempels meer gebouwd zouden worden.” Wij zien hier tevens uit hoe enorm belangrijk de wet der tienden en het naleven er van is, en hoe groot de verantwoordelijkheid van die kerkleden, die zich aan het betalen geheel of gedeeltelijk onttrekken, want als hun voorbeeld zou worden gevolgd, zou dit rampzalige gevolgen hebben, in de eerste plaats natuurlijk voor henzelf, en voor de gehele wereld. Zoals de zaken nu staan, onthouden zij zichzelf de zegeningen, aan het betalen van tienden verbonden.

„Dus”, zo vraagt broeder Jansen, „de toekomst van de wereld hangt van de getrouwheid van de leden van Christus' Kerk af?”

„Ja”, antwoordt Willem. „Op grond van wat God door zijn profeet zegt, moet die vraag bevestigend worden beantwoord.

A. D. J.

Voorzichtigheid met interkerkelijke organisaties en tijdschriften!

Talrijk zijn de pogingen, die in de loop der tijden ondernomen werden om te geraken tot een samenwerking tussen kerken van uiteenlopende richtingen. Wij mogen direkt opmerken, dat de meeste van deze pogingen oprecht bedoeld zijn, maar niettemin blijft voorzichtigheid in deze materie zeer gewenst. Wij als kerk hebben ons steeds afzijdig gehouden van elk streven in deze richting. Niet omdat wij te hooghartig zijn om kennis te nemen van het standpunt van anderen. Geenszins. Een van onze geloofsartikelen zegt duidelijk, dat wij alle mensen hetzelfde recht toekennen om de Almachtige God te aanbidden. Wij voegen er zelfs nog aan toe „Laat hen aanbidden, hoe, wat of waar zij ook willen” (art. 11)

Dit is wel de meest soepele houding, die men zich maar kan indenken. Een gedragslijn, die de Kerk altijd en overal heeft toegepast. Ook in die Staten, waar meer dan 50 % leden van onze Kerk zijn, hebben andersdenkenden niet alleen maar rechten, doch *dezelfde* rechten als wij.

Interkerkelijke samenwerking is echter een heel andere zaak en eigenlijk een onmogelijke zaak. Op een der laatste Ring-conferenties heeft Ring-president J. P. Jongkees gezegd, dat het Evangelie van Jezus Christus thans in de wereld op 400 - 600 verschillende manieren wordt uitgelegd. Het is dus zonder meer duidelijk dat reeds het bestaan van al deze richtingen - kerken of sekten - op zichzelf reeds het verpletterende bewijs vormt van grote onderlinge onenigheid in stede van gelijkvormigheid. Voor ons is het nu eenmaal een ondenkbare zaak, dat twee kerken zouden samenwerken, terwijl de een verkondigt, dat de doop door onderdompeling moet geschieden en de ander, dat men met besprenkeling of begieting kan volstaan. Beide kerken kunnen het dan toch niet bij het rechte eind hebben. Wil men toch samenwerken, dat is het onontkoombaar, dat iets van de beginselvastheid zal worden losgelaten, m.a.w. men zal - zoals dat populair wordt uitgedrukt - water in de wijn moeten doen.

Nu zal dit laatste misschien voor vele Kerkelijke organisaties geen bezwaar opleveren. Zij zullen daartoe bereid zijn, omdat hun beginselen niet op openbaring steunen, maar op theologisch-dogmatische grondslag. Men kan dan proberen contact te krijgen met geestelijk aanverwante groepen, die met elkaar een soort theologische grootste gemene deler samen stellen waarbij ieder bevrediging vindt. Dat zien wij op het ogenblik inderdaad plaatsvinden.

In onze Kerk is de situatie echter geheel anders. Onze leerstellingen zijn niet gebaseerd op menselijke uitleggingen van het aloude Bijbelwoord, waarbij de mens een zekere geestelijke evolutie doormaakt en ontdekt, dat wat wij vroeger af moesten keuren, hem thans wel acceptabel voorkomt, maar wij als leden van de Kerk van Jezus Christus ontvangen onze leer en inzettingen door middel van Gods openbaringsbron, die niet faalt en onveranderlijk is.

De laatste tijd heeft men geprobeerd door allerlei z.g. opwekkingsbladen de lezers te suggereren, dat men te maken heeft met een blad, dat slechts de geestelijke interesse wil opwekken en verder geen kerkelijke propaganda bedrijft.

Spoedig blijkt dan echter, dat men helemaal niet interkerkelijk is, maar in feite zijn activiteiten geheel gericht heeft naar de inzichten van een vaak kleine groep, die er nog een zeer bepaalde mening op na houdt ook. Als men een paar nummers heeft gelezen ziet men a.h.w. het interkerkelijk masker al spoedig vallen en staan er zelfs openlijke aanvallen in, gericht tegen de een of andere organisatie die niet „mee” wil doen. Van de interkerkelijkheid blijft dan verder niet veel meer over.

Beseffen wij eigenlijk wel in welk een geweldige organisatie wij treden als wij lid worden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen?

Het is goed om daar eens een ogenblik bij stil te blijven staan. Onze kerk is geen beperkte organisatie, waardoor wij het ontbrekende ergens anders zouden moeten gaan zoeken. Dat laatste zou inderdaad een reden kunnen zijn om het te zoeken in interkerkelijk verband. Neen, onze Kerk is een alles omvattende organisatie, die niet de nadruk op slechts een zijde van het veelzijdige Evangelie legt. Stelt U zich eens voor, dat wij alleen de nadruk zouden leggen op de genezing van zieken; dan zou iemand die gezond is, zich al spoedig in een voor hem overbodige organisatie wanen en heengaan. Of indien wij alleen onze aandacht zouden richten op de jeugdbeweging; dan zou iemand voor wie de jeugd verleden tijd is, zich niet op zijn gemak kunnen voelen. En zo kan men door blijven gaan en men kan vaststellen, dat er inderdaad tal van organisaties zijn, die slechts één aanzicht van het veelzijdige Evangelie belichten en daardoor andere dingen totaal verwaarlozen

In onze Kerk is er plaats en geestelijke ontwikkeling voor allen. Nooit zal iemand kunnen beweren, dat er voor hem geen taak in de Kerk is. De Kerk kent geen werkloosheid. De Kerk weet niet van stilstand in de ontwikkeling van haar leden. Wij worden eigenlijk dagelijks in onze diensten geconfronteerd met het eeuwigheidsbeginsel, waarvan het Evangelie doortrokken is. Wij zien dan ook, dat mensen van uiteenlopende maatschappelijke status toetreden tot onze Kerk. Arbeiders, officieren, ingenieurs, docenten, huisvrouwen, kortom iedereen vindt er zijn plaats en kan er staande op de gemeenschappelijke basis van broeders en zusters in Jezus Christus, toch voor zichzelf werken aan zijn eigen per-

soonlijke vooruitgang en zaligheid. Dat is het wonderlijke in het Evangelie, dat door de Heiland op wonderschone wijze werd vastgelegd in de gelijkenis van de talenten en in de heerlijke belofte gegeven in Johannes 14 : 2 en vlg.:

In het huis mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zou ik het u gezegd hebben; ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer ik henen zal gegaan zijn en u plaats zal bereid hebben, zo kom ik weder en zal u tot mij nemen, opdat gij ook zijn moogt daar ik ben”.

Laten wij daarom in onze eigen kerkelijke organisatie werken, opdat de Here ons als waardige werkers in Zijn Kerk en Koninkrijk tot Zich zal nemen.

W. Panman

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT IN VERSCHILLENDE PLAATSEN

APELDOORN

De Vos Van Steenwijk, Zuus; 2 februari 1963

ARNHEM

Horsting-Beek, Gesina Petronella Lubbertha; 1 februari 1963

Peterse-de Jong, Gerritje; 1 februari 1963

EINDHOVEN

van den Bogaard, Leentje Cornelia Helena; 2 februari 1963

EMMEN

Peters, Jan Willem; 9 februari 1963

GENT

Bekaert, Cesar; 22 februari 1963

HARLINGEN

Aukema, Auke Dirk; 8 februari 1963

Rijskamp, Pieter; 8 februari 1963

MECHELEN

van Kerkhoven-Collaer, Denise; 5 februari 1963

van Kerkhoven, Roger; 5 februari 1963

UTRECHT

Koppen, Johanna Wilhelmina; 8 januari 1963

ZEIST

Jansen, Odlaug; 20 februari 1963
Rapmund, Emma Mary; 25 januari 1963

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM-OOST

Hovinga, Geertruida; 8 januari 1963
Meria, Franciscus Hendrikus; 8 januari 1963
Reppel-Hendebrink, Juliana; 8 januari 1963
Steiger, Yvonne Marianne; 8 januari 1963
Knegje- LeLang, Pauline; 15 januari 1963
Reppel, Albert; 16 januari 1963

DEN HAAG

van Giffen, Johnny; 21 februari 1963
Rapmund, Lucie Roosje; 21 februari 1963
Rapmund, Robert; 21 februari 1963
de Winter-van den Bos, Maartje; 31 januari 1963

HILVERSUM

Wood, Ferdinand Walter; 12 februari 1963

ROTTERDAM ZUID

Croese, Anne Elizebertus Daniël; 24 februari 1963
de Jong, Janna Hendrika; 1 februari 1963
Nobel, Johanna Cornelia; 15 februari 1963
van Ommeren, Mathilda Wilhelmina; 22 februari 1963
Pleune, Judy; 15 februari 1963
Pleune, Ineke; 15 februari 1963
Pleune, Marianne; 15 februari 1963
Zwakhalen, Leo Johannes; 15 februari 1963

VERHOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

AMSTERDAM OOST

Althoff, Alfred Pouwel; 20 januari 1963 tot priester
Decker, Johan Leopold; 20 januari tot priester
Wieger, Gunster; 3 februari tot ouderling

EINDHOVEN

van de Ven, Paulus Joannes Henricus Maria; 6 januari 1963 tot diaken

GENT

D'Hoore, Roger André; 17 februari 1963 tot priester

HARLINGEN

Aukema, Derk Jan; 3 februari 1963 tot priester

LEEUWARDEN

Eizenga, Oebele; 17 februari 1963 tot priester
Eizenga, Oebele; 24 februari 1963 tot ouderling

MECHELEN

Heynderikx, Willy Clement Jozef; 27 januari 1963 tot diaken

DEN HAAG - LEIDEN

De Lange, Eric Louis; 10 februari 1963 tot diaken
Jacobs, Peter; 10 februari 1963 tot priester
van Ouwerkerk, Anthonie; 10 februari 1963
Muntinga, Ronny; 10 februari 1963
Piket, Jacobus; 10 februari 1963 tot priester
v. d. Kroft, Johannes P. A.; 17 februari 1963 tot priester

INGEZEGEND

AMSTERDAM OOST

Moria, Peter Paul; 6 januari 1963

DEN HELDER

Bartholomeusz, Stanley Richard; 3 februari 1963
Stavleu, Monique Brigitte; 3 februari 1963

LEIDEN

Dekker, Marcel Emile Edwin; 27 januari 1963

GEHUWD

UTRECHT

Geelmuyden, Wilhelmus Cornelus; en Sluyk, Adriana; 30 januari 1963

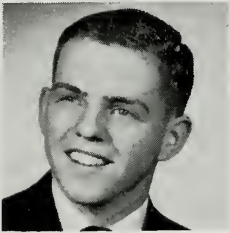
OVERGEPLAATST

Jorgensen, Bud; van Gouda naar Den Haag
Jensen, Robert; van Den Haag Noord naar Gouda
Moyer, Jim; van hoofdkantoor naar Rotterdam Zuid
van der Wel, Jim; van Rotterdam Zuid naar hoofdkantoor
Mason, Mike; van Gent naar Brussel
Thorpe, Lear; van Apeldoorn naar Rotterdam Zuid
Anjewierden, John; van Amsterdam Zuid naar Schiedam
Stephens, Robert; van Brussel naar Brussel
Dallinga, Dennis; van Den Haag Noord naar Haarlem
Linford, Richard; van Zeist naar hoofdkantoor
van Leeuwen, Boyd; van Den Haag naar Zeist
van Uitert, Raymond; van Tilburg naar Gent
van Ry, Otto; van Zaandam naar Den Haag
Packer, Lyle; van Den Haag naar Apeldoorn
Daley, Joseph; van Almelo naar Amsterdam Zuid
Felix, Earl; van IJmuiden naar Tilburg
Oertli, Erwin; van Vlaardingen naar Den Haag Noord
Elizinga, Michael; van Oostende naar Vlaardingen
Aardema, Albert; van Rotterdam Noord naar Zaandam
Weeks, Richard; van Amersfoort naar Almelo
Vellinga, Clarence; van Zwolle naar Amersfoort
Tesch, Larry; van Nijmegen naar Oostende
De Haan, Eldon; van hoofdkwartier naar Brussel
Koldewyn, Brent; van zendingschool naar Den Haag Noord
van Alfen, Neal; van Amsterdam Oost naar Zwolle
DeHart, Craig; van Deventer naar Rotterdam Noord
Johnson, Ferron; van Hengelo naar IJmuiden
Hardy, Richard; van Rotterdam Noord naar Hengelo

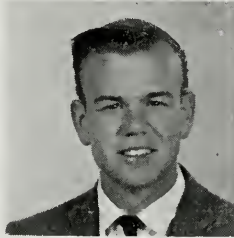
Wolhuis, Gerrit; van Amsterdam Zuid naar Nijmegen
Rigby, Spencer; van Amsterdam Oost naar Rotterdam Zuid
Roberts, Samuel; van Rotterdam Zuid naar Amsterdam Oost
Funk, Randall; van Alkmaar naar Amsterdam Zuid
Beus, Leo; van zendingsschool naar Alkmaar
Worthington, Elvin; van zendingsschool naar Deventer
Hathaway, Denton; van zendingsschool naar Rotterdam Noord
Knapton, Richard; van zendingsschool naar Amsterdam Oost
Mayo, Charles; van hoofdkantoor naar hoofdkantoor

AANGEKOMEN

Beus, Leo Ray; van Othello, Washington
Hathaway, Denton Russel; van Salt Lake City, Utah
Knapton, Richard Warren; van Fallon, Nevada
Koldewijn, Brent Milton; van Ogden, Utah
Worthington, Elvin Lee; van Salt Lake City, Utah

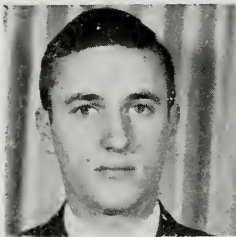
Leo R. Beus

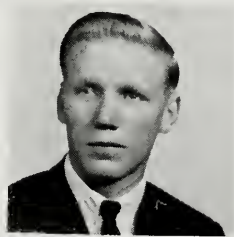
Richard W. Knapton

Denton R. Hathaway

E. L. Worthington

Brent M. Koldewijn

VERTROKKEN

Linsley, Frank William; angekommen 18 september 1962, vertrokken 15 februari 1963. Werkzaam geweest: Zwolle, hoofdkantoor

Vander Wel, Jacobus Adriaan; angekommen 5 juli 1961, vertrokken 15 februari 1963. Werkzaam geweest: Groningen, Alkmaar, Dordrecht, Arnhem, Rotterdam Zuid, hoofdkantoor

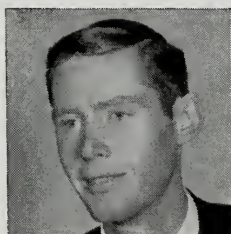
Bogar, Garreth Lee; aangekomen 24 augustus 1960, vertrokken 15 februari 1963.
Werkzaam geweest: Alkmaar, Bennekom, Schiedam, Rotterdam Noord,
Amsterdam, hoofdkantoor

Brown, William Herbert; aangekomen 24 augustus 1960, vertrokken 15 februari
1963. Werkzaam geweest: Leiden, Amersfoort, 's-Hertogenbosch, Til-
burg, Alkmaar, Haarlem, Utrecht, Brussel

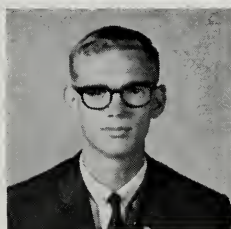
DeBry, Paul Robinson; aangekomen 24 augustus 1960, vertrokken 15 februari 1963
Werkzaam geweest: Eindhoven, Haarlem, Mechelen, Leeuwarden, Zeist,
Alkmaar, Rotterdam Zuid, België

Frier, Walter Henry; aangekomen 24 augustus 1960, vertrokken 15 februari 1963.
Werkzaam geweest: Den Haag, Enschede, Amsterdam, Dordrecht, Assen,
hoofdkantoor, Haarlem

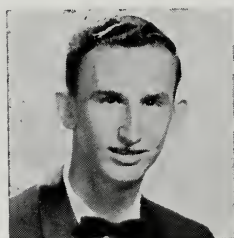
Rock, Brent LeRoy; aangekomen 24 augustus 1960, vertrokken 15 februari 1963.
Werkzaam geweest: Amsterdam, Antwerpen, Rotterdam, Leeuwarden,
Den Haag

Brent L. Rock

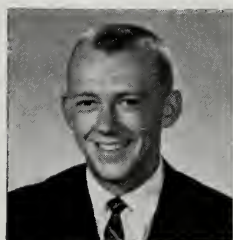
F. W. Linsley

Walter H. Frier

G. L. Bogar

Paul R. DeBry

William H. Brown

J. A. Vander Wel